

10 APOSTOLAT

La Confirmació ens comunica una força especial de l'Esperit Sant per difondre i defensar la fe mitjançant la paraula i l'acció com a veritables testimonis de Crist, per confessar amb valentia el nom del Crist i per no sentir mai vergonya davant la Creu. (Catecisme de l'Església Catòlica, 1303)

Textos de la Sagrada Escripura:

- . "Aneu per tot el món i prediqueu el missatge joíós a tota criatura" (Mc 16, 15).
- . "Vosaltres sou la sal de la terra. Vosaltres sou la llum del món" (Mt 5, 13 i 14).
- . "Qui us acull a vosaltres, a mi m'acull, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat" (Mt 10, 40).
- . "Jo sóc el cep, vosaltres, les sarments: Qui resta en mi, i jo, en ell, aquest dóna molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res" (Jn 15, 5).
- . "Jo vaig plantar, Apol·lo va regar, però era Déu qui feia créixer" (1 Cor 3, 6).
- . "(Déu) vol que tots els homes se salvin i arribin a reconèixer la veritat" (1 Tim 2, 4).

- En les xerrades que hem tingut es parla sovint d'ajudar els nostres amics a trobar Déu... No es pot ser sant un mateix i deixar que els altres en pau?

La santedat, la lluita per estimar Déu i els altres, és sempre **personal** -de cadascú-, però això no vol dir que sigui **individualista** -una cosa que queda entre Déu i jo-, perquè no es pot estimar Déu si no ens preocupem pels altres.

Jesús demana als seus deixebles que siguem "sal" i "llum"; que ajudem a tots -no solament els amics-, com el bon samarità; Déu vol que solucionem els problemes que coneixem; que no siguem indiferents davant del dolor, la solitud, la ignorància, la pobresa o la injustícia.

- I això és l'apostolat?

L'apostolat és voler que els altres siguin feliços. És preguntar-se: "què li falta a aquesta persona? què li impedeix ser feliç?". Recorda que és feliç qui estima i se sent estimat. El pecat és el gran enemic de la pau i l'alegria interiors. L'egoista, el murmurador, l'impur, el mandrós, l'insolidari... no és feliç; i tu i jo volem ajudar-lo, perquè és el nostre amic, i perquè ens ho demana Déu.

- Jo tinc molts amics que no coneixen Jesús, què he de fer per apropar-los a Déu?

Per apropar els homes a Déu, primer apropa'ls als altres homes. Ensenya als teus companys a ser amables, delicats, a evitar bromes pesades, a no criticar, a adquirir el to humà (evitant converses grolleres, vestint amb correcció...), a treballar de debò, a fomentar el bon humor, etc. L'egoista empedreït no entén que Déu és el seu Pare, i que ell és fill de Déu, no sap res de l'amor perquè està tancat en ell mateix.

Si veus que algú critica, que murmura... Li falta la lleialtat, que li impedirà tenir amics de debò, per això convé que li ho diguis. Els altres no s'atreveixen, per falta de confiança -o d'amistat, que ve a ser el mateix-. Tu saps que potser pretén fer-se el simpàtic, o que no se n'adona. Tot sol -no en públic, per a no ferir-lo-, en un to positiu, com t'agradaria que t'ho diguessin a tu, comenta-li aquell defecte que l'allunya dels altres i, per tant, de Déu.

- Això només ho fa un amic de debò

Tens raó. Els amics estan per a ajudar-se, també en els moments dolents. Un amic no és un "còmplice" ni un encobridor. Si un amic teu s'emborratxa o pren drogues, o

consumeix pornografia, o freqüenta amistats dolentes, ambients inconvenients, o és un manta total... i tu no intentes impedir-ho, no ets un bon amic. Aquí la passivitat és covardia. Per això necessitem resar tant, per a ser valents en aquestes situacions.

Vols que els teus companys siguin millors fills dels seus pares, bons amics, estudiants seriosos, i millors com a persones i com a cristians? Doncs parla amb ells. Per aconseguir-ho, primer resa per cadascun, ofereix algun sacrifici, intenta donar-los-hi bon exemple.

Si sou amics, quan els hi facis algun favor notaran que els aprecies, t'escoltaran, i agrairan els teus consells. Però no t'oblidis d'escoltar-los primer a ells: només si coneixes les seves circumstàncies i dificultats (personals, familiars, i també anímiques), podràs donar-los el que els hi convé.

- Però si faig això, semblarà que vaig “de sobrat”...

No faràs apostolat si et creus millor que els teus amics: o els “menysprearàs” -perquè són uns incivilitzats, gent inferior-, o et sentiràs “diferent”, perquè tu et creus “superior”, i ells incapaços d'entendre coses com la santedat, l'oració... Hauries creat un “abisme mental” que et separa d'ells.

La humilitat és la veritat. No som millors. Sense l'ajuda de Déu faríem barbaritats. Com que som com els altres, ells també poden entendre i estimar Jesús. Els escribes i fariseus s'escandalitzaven que el Senyor es barrejés amb els pecadors. Tu i jo no, perquè som pecadors, encara que volem de debò ser sants.

- Però jo no estic en condicions de donar consells a ningú... Ja tinc prou feina a tirar endavant amb els meus defectes...

Clar! I jo també i tot cristià. Per això has de començar per tu. Si vols que un company millori en alguna cosa, millora tu primer en això, sigues més generós, més sincer, més alegre...

Apropa'ls a Déu: amb les teves oracions, sacrificis i bon exemple, però també amb la teva conversa. Els desitges la felicitat terrena i la felicitat eterna. Doncs explica'ls-hi el teu “secret”, la teva experiència -la teva lluita per estimar a Déu i a tots-: “mira, a mi anar a l'església a resar em dóna molta pau...”, “Assisteixo a una xerrada en la que m'expliquen com lluitar per a ser millor...”, “El sacerdot m'anima a estimar els meus pares i amics, i a la Mare de Déu...”, “Confessar-se és una autèntica “canya”, et quedes amb la consciència molt tranquil·la, en pau, perquè saps que Déu t'ha perdonat...”, “Des que combrego amb freqüència supero les temptacions amb més facilitat...”, “M'he proposat que tots els de la classe siguin millors...”.

Si vols ser apòstol, tingues cura de la teva vida interior. L'apostolat, més que parlar als nostres amics de Déu, és parlar abans a Déu dels nostres amics.

Que la Mare de Déu, Reina dels apòstols, t'ajudi a estimar de debò els teus amics: a ser feliços a la terra i a anar amb ells cap al Cel.

... Examen sobre apostolat:

- . T'has proposat seriosament d'ajudar els teus amics a ser millors?
- . Reses pels teus amics i els animes a resar, a confessar-se, etc.?
- . Tens una llista d'amics de debò que intentes ampliar cada vegada més?
- . Ets amable, servicial, escoltes, ajudes, deixes les teves coses?
- . Critiques, fas bromes pesades, ets respectuós, delicat?
- . Corregeixes als teus amics -tot sol, animant, com t'agradaria que t'ho diguessin a tu- si actuen malament o perjudiquen els altres o ofenen a Déu?
- . Ajudes a que l'ambient de la classe, de la colla, etc., sigui amable?
- . Demanes perdó quan has pogut ferir algú amb les teves paraules?
- . Parles bé dels teus amics, aprens coses d'ells?
- . Et preocupa que tots els teus amics vagin al Cel i que ja siguin feliços aquí a la terra perquè lluitin per estimar Déu i els altres?